ДОДАТОК до „БУКОВИНИ“.

РУСКА РАДА

НАРОДНА ҐАЗЕТА

Виходить що тижня в пятницю | Адрес Редакциї: „РУСКА РАДА“ в Чернівцях ул. Петровича ч. 2. | Коштує річно 4 короні.

Ч. 30. Чернівці, дня 23. липня (5. серпня) 1904. Рік VII.

Стефан Руданьский.

Хмельницький з Ляхами.

(Байка.)

Стали колись Хмельницького
Ляхи підмовляти,
Щоби нашу Україну
З Польщею з'єднати...

А Хмельницький їм говорить:
„Сядьте, добрі люди!
Послухайте мою байку,
Чи правдива буде?..

Отто був собі господар,
Мав їдного сина;
І любив він його щиро,
Сказано дитина...

Любив його, як дитину,
Годив як панятї...
Але в того чоловіка
Був і вуж при хатї...

І бувало, як дитина
За обід сїдає;
В тую пору ізпід печі
І вуж вилїзає...

І що дитя йому кине,
Що само упаде;
Вуж полїзе, позбірає,
Вуж і тому радий;...

Але раз дитя почало
Із вужем дрочитись...
Дрочило ся, дрочило ся,
Далї стало битись..

Вуж до піни розізлив ся,
Укусив дитиу...
Аж надходить і ґосподар
В ту лиху годину...

Як ударив по вужеви,
То хвіст і остав ся...
А вуж живий, та безхвостий
У нору сховав ся...

Нема в хатї вже дитини
І вужа не стало...
А тим часом ґосподарство,
Як вода спливало...

В рік іспнила вся маєтність,
Всї його пожитки...
Та вже й на нїм не осталось
Нї рубця, нї нитки...

Іде бідний до ворожки...
Сьвітить вона сьвічи,
Посидїла, погадала,
Каже: „Чоловіче!

Мав же, каже, чоловіче,
Ти вужа хатнього!
Все багатство, вся маєтність,
Все було від нього...

А як ти з ним посварив ся,
А може й побив ся...
То ото-ж ти через теє
Усього лишив ся!

Повертаєть ся ґосподар
До своєї хати,

Прислонив ся коло печі,
Та й став вужа звати...

Вилїзає вуж безхвостий;
Та й став говорити:
„Нї вже, каже, чоловіче!
Разом нам не жити!

Коли ти на мене глянеш, —
Зараз пригадаєш,
Що до віку через мене
Ти сина не маєш!

Коли-ж я на тебе гляну,
Зараз пригадаю,
Що до віку через тебе
Я хвоста не маю.

Буду тобі, чоловіче,
Все добро робити,
Але разом із тобою
Я не буду жити!...“

От так воно, добрі люди!
Польща — то дитина,
Король польский — то ґосподар,
А вуж — Україна!...

По побідї.

II.

Найважнїйша для нас наука з виборів тота, що весь руский нарід на Буковинї провидів, що лише у згодї і єдности наша сила. До тої згоди накликали ми все у нашій часописи, бо иньшого ратунку наші селяни не мають, як в тім, щоб лучили ся разом до борби із своїми ворогами. Що лиш згода нам допоможе се очевидно. І дивно лишень тото, що аж тепер весь нарід став за нами і вибрав послами своїх щирих прихильників.

Аж тепер показав наш нарід недвозначно що тими, що пішли у чужі найми, аби робити кириню між народом, що лижуть руки панам та консисторским ромунїзаторам, що ними нарід погорджує і їх своїми заступниками не вибере. Всї кацапскі киринники попадали а найменьше подіставали голосів тоті, що робили галабурди та тоті, що у своїх „казетах“ писали послїдні брíхнї на щирих приятелїв народу. Вони все писали в своїй „Царославній“ і „Народній Зрадї“, що нарід стоїть за ними, що наших кандидатів люди гонять від себе. Тимчасом прийшли вибори і кацапи побачили народний суд. Побачили свій сумний упадок, бо показало ся, що то всьо що они писали то лиш кириня і брíхнї. І хочби тепер кацапскі недобитки писали, що схотїли, то цїлий сьвіт видить, кілько голосів дістали они, а кілько народні кандидати. Цїлий сьвіт видить, що буковиньска Русь вже осудила раз кацапску кириню, яка спинювала наш розвиток довгими роками. Бо і як ми могли поліпшити свою долю через ка-

---

П. Кулїш.

СЇЧОВІ ГОСТЇ.

Спомини старого дїда про Гайдамаків.

Еге, добродїю! Сидимо отсе ми з вами в пасїцї — нї гадки!... Божа бжола гуде, кругом гречки білїють..., а колись гули круг мене не такі бжоли; козаки гули небожата, да ще не гетманцї, — сама сїчова воля, добродїю... Переїв я всякого хлїба: помагав і панам панувати, помагав навпослї й гайдамакам-братчикам! Ге! вже того не буде, що було, а було-ж воно на щось. Тим то, нїчого гріха таїти, признаюсь вам, добродїю, який я був дурний колись... на свою рідну братію ставав до бою! Далебі!...

Родивсь я на Подїлю, — то моя рідна Вкраїна, а се вже менї на старість чужа сторона рідною стала, — шибнула доля, куди схотїла. Родив ся-ж я в державах князя Любомирского, коли чули, під Полонним. Старосьвіцке місто, добродїю. Добували колись його козаки і злили всякий ступінь землї кровю нехристів — он яке місто Полонне! Ну, родившись у пídданстві, мусів тим робом і ходити. Взяли мене ще хлопцем малим до замку. до панів, звичили мене до коней. до козацкого обороту, а далї і в надвірні козаки записали, бо зросту був я хорошого: таких у надвірні корогви й підбирали. Величав ся я козацкою зброєю перед хлїборобами, і думки не було в мене, против кого вона наготовлена... Не хутко менї очи

цапів! За всю треба було нам з ворогами бороти ся, а в тій борбі кацапи все нас зраджували. Їх проводирі єднали ся з найбільшими нашими ворогами, аби лиш захопити в руки яку власть, який мандат. Але тепер вже нарід пізнав ся на кацапских крутїях. Вже крайна пора, аби на них пізнали ся і ті нечисленні селяни, що дали ся їм до тепер баламутити. Вони повинні порозуміти, що в борбі за свої права не можна нам дїлити ся. За своє право мусять мужики станути до бою разом одною лавою. І лиш єдностию і згодою будемо поборювати наших ворогів і на далї, так, як ми вже позбули ся домашної керинї. —

Війна.

Приватні кореспонденциї з терену війни донесли були перед пару днями, що ґенерал Куропаткін, котрого кватира була доси в Гайченї, передав команду над российскими військами зібраними між Гайченом а Ляояном ґенералови Келєрови, а сам виїхав до Мукдену. Ся вість урядово не потверджена, однак она можлива. Коли Куропаткін дїйсно виїхав до Мукдену, то се може мати двояку цїль. Куропаткін міг рішити ся на стягненє цїлої армії до Мукдену і поїхав туди в тій цїли, аби се місто приготовити до принятя і розміщеня армії. Коли-ж відворот на Мукден еще не є рішеною річию, то Куропаткін гадає в Мукденї з'орґанізувати з надтягаючих з Росиї нових війск другу российску армію, аби з нею вирушити против Курокого, котрий загрожує российску лїнію відвороту.

По битві під Вафанку, де Японцї побили корпус Штакельберґа і по занятю Японцями Кайпіну, здавало ся, що цїла япаньска акция зачіпна буде розвивати ся з полудня на північ, що Японцї викопають атак на Дашічао а відтак на Гайчен. В той спосіб боєвий терен стїсняв би ся що раз більше і до рішаючої битви прийшло би коло Ляояну. Тим часом друга і трета армія японьска цїлком здержали свій похід на північ і доси занятї позициї на північ від Кайчу фортифікують так, як би не гадали звідси рухати ся. Рівночасно армія Курокого, котра через кілька місяців сидїла тихо в Фенванченї, посунула ся нагло на північ, і розпочала атакувати лїве крило российске. Курокі мав перенести свою кватиру о 50 км. на північ від Фенванчену коло проходу Мотієн і зачинає щораз сильнїйші віддїли висувати на захід і на північний захід, як би хотів обійти лїве крило российске і обсадити зелїзницю між Ляояном а Мукденом. З всего того виходило би, що цїлию тих двох армій японьских, котрі маширували з полудня, є задержувати Росиян на до-

---

одкрили ся, а вже, хвалити Бога, одкрили ся. Нїхто мене не вмовляв: оттак і так воно було, оттак воно єсть, оттак буде; сам я почув душею, що воно й як воно і до чого воно... та не так то хутко досяг самого дка. Глибоке дно й каламутне! Чую, було, ще з малку — гайдамаки та гайдамаки, нїби сказати — ледар яка невірна. Пани па їх, як на вовків полюють; селяне їх жахають ся, а Жид аж плюне, як почує. То було й сердили ся, як хто гайдамакою полає. Який я гайдамака?... А гайдамаки не з кого й брали ся, як із тих же паньских підданих. Иньший не вгодить шляхтї на облаві, чи на бенкетї, чи на посилках чого не второпає, — втїкає од батогів. Иньшого не злюблять паньскі похлїбцї, — од них утїкає. А хто, то й так не схоче по наймах тинятись, або в паньскому дворі довічним грубником пропадати, — і сей надумавшись дмухне на Січ манївцями.

А там тільки й підждають божого лїта, щоб завитати в гостї до вельможного паньства. Знаєте, вся та Вкраїна, почавши од Днїпра, аж геть під Збараж, під Замостя, все те було колись козацке. Купили всю ту землю козаки в Ляхів, не за гроші купили, а кажуть, заплатили самою щирою кровю козацкою. А Ляхи то, мовляв, люде лукаві — умови не додержали, собі і знов усю Вкраїну аж по саме Днїпро загарбали. Так козаки й кажуть: — Ну, колиж так, панове, то вже ви тут господаруйте з Жидовою, а нам у Січ платїть чинш.

теперішних позициях між Дашічаом а Ляояном, а Курокі тимчасом окружив би російску армію від півночи. В такий спосіб цїла російска армія була би в клїщах відрубана від своєї підстави і від жерела харчів, амуніциї і нових сил, що кождого дня прибувають з Росиї через Мукден.

Росияни зрозуміли небезпеченьство, яке їм грозить від півночи і тому пробували викинути Японців з їх північних позиций. В послїдних днях виконано кілька атаків на передні сторожі північного крила Курокого, але хоч неодин відділ японьский при тім знищено, Росияни мусїли уступити перед перемагаючою силою. Найзавзятїйша битва була під проходом Мотієн, а відтак дня 18 і 19 липня під Сігояном, о 55 км. на схід від Ляояну. По сїй битві Росияни уступили аж до Анпіну, віддаленого лише о три милї від Ляояну.

По сих неудачах Куропаткін мусїв пізнати, що проти північного єго крила стоїть дуже сильна армія Курокого і що лїнія відвороту російских військ рішучо загрожена. Куропаткін мусїв рішити ся або знищити Курокого і зіпхати єго на полудне, або з цїлою своєю армією уступити на північ до Мукдену. Не хотячи, або не могучи ужити против Курокого військ зібраних між Дашічаом а Ляояном, мусить з нових військ з'орґанїзувати нову армію, Курокому загородити нею дорогу і здержати єго похід на північний захід. Колиж Куропаткін сего не годен зробити, а не хоче приняти бою окружений півколесом переважаючих японьских сил, мусить цїлу свою армію стягнути до Мукдену. Один і другий плян вимагає присутности Куропаткіна в Мукденї, і тому вість подана дневниками є дуже імовірна, хоч урядово не потверджена, хоч би тому, аби Японцї не могли здогадати ся, які суть пляни російскої команди.

Здогад, що Куропаткін хоче всю російску армію перевести до Мукдену або в Мукденї зорґанїзувати нову армію, котра кинула би ся на Курокого і зігнала єго на полудне, стверджує між иншим се, що всї нові війска, які надходять з Европи, тепер вже відходять на полудне. Їх висилають виключно на скріплене сего корпусу, котрий здержує Курокого, аби сей не йшов на Мукден і аби не міг перетяти лїнії відвороту російских військ з Ляояну на Мукден. В додатку Куропаткін стягнув деякі відділи військ з Ляояну і взяв їх на північ під Мукден, аби ними скріпити нову північну армію. Се ослабило ґенерала Келера, котрий мав здержувати похід ґенерала Оку з полудня і похід третої армії, котра посуває ся по серединї між армією ґенерала Оку, а армією Курокого.

Коли Куропаткін всю свою увагу звернув на лїнію, сполучуючу російску

Отже було й ходять із Січи козаки за чиншом. От їм саме таких було й треба, що всї входи й виходи по паньских державах знають, — знають усї стежки й манівцї по Вкраїнї. Пригріє весняне сонечко, шелесне молодим листєм дерево, — ізнїмуть ся роєм небожата, в кого одежа вже наскрізь сьвітить ся, — пора міняти на саєти!... От збереть ся їх до купи десятків, або й сотень скільки, виберуть собі ватажка, характерника такого, що вже його хиба срібна куля візьме, — що козаки за ним і в огонь і в воду... гайда на Вкраїну!

У гетманщину вони не ходили, бо там пани свої, — хоч і пооддавали иньші чорту душу, да всеж із Жидовою не брали ся. Ходять було коли не понад Днїпром, то понад Богом річкою, да й до Случі добирають ся за січовим чиншем своїм. Де байрак глухий та глибокий, що тільки звір да птиця його знає, де хугорець або пасїка стоїть на одшибі, вони там переднюють, а в ночи як смикнуть — вовки вовками по полю рищуть.

Польщею вся та Вкраїна звалась, тим що Поляки нею орудували. І стояла та Польща, як горох при дорозї: лїнивий тільки її не скуб. Роздав король усї села своїм панам: користуйтесь ними да й бережіть же своє добро, щоб менї військом про ту Вкраїну не турбуватись. А в короля і в самого гуло в кишенї, бо тодї вік був такий на королїв та на панів, що у всїх кишенї попродирались. Ну, пани-ж користуватись зуміли, а щоб до ладу вій-

армію з Мукденом, полудневе крило росийске знов мусїло видержати завзятий атак ґенерала Оку — і як доносять росийскі і анґлїйскі приватні жерела — остаточно уступило з Дашічао, полишаючи его в руках Японцїв. Рівночасно лїве крило полудневої армії японьскої мало обсадити Нючван.

Після приватних донесень битва під Дашічао була дуже кровава і обі сторони мали величезні страти. Оку роспочав похід на Дашічао в четвер минувшого тиждня. Росаяни уступало поволи, а задержали ся доперва в сильних позициях о 10 верст на полудне від Дашічао. Росияни боронили своїх позиций завзято; було їх 30.000 людий з 100 гарматама. Лїнія японьскої артилериї була витягнена на 24 кільометрів. В недїлю досьвіта Японцї заатакувала Росиян усею силою від сходу від сторони дороги, котра попри Дашічао веде до Гайчену. На всїх горбах уставили множество гармат і звернули всю пальбу на праве крило росийске. Під охороною гармат японьска піхота розпочала окружати позициї Росиян. Росияии кілька разів мало не розбили япаньских лїнїй. Росийскі батериї знищили Японцям богато гармат і ящиків. Коло 3 години з полудня появилась нагло і неожидано япаньска піхота за плечима правого крила Росиян і розпочала страшну пальбу. Росияни еще довго держали ся на позициях. В ночи росийске війско одержало наказ покинути Дашічао, що виконано в понедїлок рано, спаливши перед тим маґазини.

Мали погибнути два ґенерали. Уступаючи з Дашічао, мусїли Росияни уступити також з Нючвану, котрий (після приватних донесень) Японцї обсадили на другий день по битві.

Після того погиб ще росс. ґенерал Келлер а відтак прийшло до борб біля Янселїну і Юшулїкіну в яких Росиян знов побіджено, завдаючи їм тяжкі страти. Тут погибло кілька тисяч Росиян. — Під Портом Артура іде один штурм японьский за другим, які здобувають з трудом що раз нові позициї.

Дописи.

Із Станївцїв великих.

У нас було богато крику підчас вибору депутата до сойму не так задля чесного двірника Чорторийского Левіцкого, за котрим стояв цїлий повіт, як через панотця Богатирця, що юдив брата против брата, лиш би він став депутатом і допоміг довгохвостим москалям тай паньским дїдичам запроваджуватн керију па Буковинї. Вибори, дякувати Богови, проминули й випали так. що правда побідила направду і наш чесний і ревний господар Левіцкий заступає нас і на дальше.

ско спорядити, ту українску партію... еге! то в їх послїдне було дїло. Спискових було багато паненят, що тільки величались ротмистрами та поручниками, а до потреби не так то було їх густо при полках. Гасали вони по паньских дворах, до панночок залицялись, або з собаками наввипередки бігали. Одбивали Татар або січових гостий самі надвірні паньскі корогви — з нашого-ж таки брата, з підданства.

Отож було як наїдуть Січові гості, то похазяйствують у панів та в Жидів, як у себе у господї, навючать усяким добром батовню коней, тай гайда назад! Покажуть ся і слизнуть так живо, як нїби в ві снї приснились і тільки й знаку, що в Ляхів та в Жидів скринї порожнї, та ще хиба що в иньшого душі в тїлї не має. О такі то були!

Рідко, рідко коли вдавалось жовнїрству застукати їх саме на хазяйстві хиба зрадою. А то було прибіжить корогва гусариї, чи рейтар, на чутку, що гайдамаки деруть, та полїчить тільки слїди од підків на шляху, та з тим і вернеть ся. Та вже було як і застукають, то й їм сердешним добре було достанеть ся. Довелось і минї бути разів зо два у тій справі, бо я — собі на лихо служив у надвірних, помагав панам панувати. Отож раз стояли ми цїлою корогвою в Полонному замку, князя Любомирского замок був. Жили тодї пани Любомирскі як королї, дарма що Хмельницкий їх був трохи пополохав і ворота к чортовій матері винїс, як торохнув із

Але Богатирець помимо науки, яку єму дав нарід ще не затих, як би то яло ся розумному чоловікови, а юдить в „Народній Зрадї“ дальше против Русинів і то таким крутарством і простацтвом, що стидно, як може так поступати собі чоловік, що повинен давати людям добрий приклад. Він нас Русинів проклинає, бо нїби то Левіцкий став послом нечесним способом, а він, Богатирець, провалив ся, бо був дуже чесний. Нашу нечесність недокаже Богатирець нїчим, але ми єму зараз затулимо рот от чим: Можеби він пояснив відки надійшли ті 2000 левів на заплату голосів у Стапівцях, Карапчеві, Вашківцях, Драчинцях і Банилові? Чи не аґітував прогнаний дяк з Костинців Тудан за Богатирцем тому, що сей єму обіцяв виробити знов місце в Костинцях против волї старенького тамошного панотця Палїєвича? Чи не обіцяв Богатирець Сімонови Телерови доставу шутру, коли дасть на него глас? Чи не обіцяв почтмайстрови Павнелови почту в Садаґорі а Ляхови Росови надзір при дорогах? Чи не обіцював приятелеви народу п. Кохови тисячу корон, лиш аби не йшов до голосованя? Чи не знає Богатирець, як єго один приятель Абрумко, давав Телерови за глас 600 корон, а Ґеорґієви Харинї 300 корон? Але оба сї чесні виборцї голосували таки на Левіцкого, а Харина заявив Юдї-іскусителеви, що честь за гроші купити не мож? Чи не знає Богатирець за ту сотку корон, яка пішла до Калинівского двірника Федоряка, котрий сотки не взяв і голосував против Богатирця? Також треба згадати за ті гроші, що повандрували до Карапчева і осоромили чесні імена начальника й присяжного, що вперед дали слово Левіцкому, а відтак пішли за московскими керинниками. Їм то чесні виборцї у Вашківцях дали публично назву „хрунь“ і викинули їх з помежи себе за двері. А в нашім селї, яка то честь, що за Богатирцем убивали ся Ляхи, як Рос і Войнарский, що держать одну руку з єзуїтами й збудували вже в нашім корінно-рускім селї косьцьол, або почтар Павнель, син руської мами з Валяви, що дере ніс до Волохів, свої дїти посилає до волоских шкіл і перелапав до волоских інтернатулів руку сїльску дитину, Прокопа Сорочана, що вже тепер, як ґімназияст, набрав ся волоскої фуми? Так само велико горлав за Богатирцем тутешний підпанок Балошескул, що у Вашківцях дав слово депутатови Васильковп, що піде за Левіцким, та тут надумав ся, що не уходить великому „панови“ давати глас на сердака.

Тепер питаємо ся у цїлого повіту Вашківского, чи найдуть ся у нас такі пункта людского крутарства й злоби? Нї! Ми Русини чесно трудили ся над просьвітою і осьвідомленем наших сїл, ми лучили ся до купи, ми дали собі руки вибороти рускому народови лїпшу долю — й Бог нам допомагає! Тут у нас, і гайса і чала і геть, куди лиш гляне око по рускій земли, всюди на Буковинї побідила наша руска правда, а кривда лежить у вертепах, у безоднях, поборена й знївечена. Кацапи: Ганицкий, Бажан, Гакман і Богатерець провалили ся по всї часи і у їх крутарство за православіє, довгохвосту правопись і дїдичівску ласку вже нїхто не вірить і они сими дурницями нїкого вже не можуть злапати. Москалї вірили до тепер нашим керинникам і давали рублї на їх ґазети, але тепер все урива́є ся, бо дураків і Москалям не треба. Довгохвосту правопись касують навіть вже в Росиї, так що за ню нема що побиватись і тут у Австриї, а за правозлавіє говорити будемо ми, Русини, не лижучи руки боярам

гармати-Сироти. Отож ми там і вартуємо не знати чого, а більш для панскої пихи. Аж ось одного дня, тільки що взялись за ложки, летить гінець. Кінь під ним аж хитаєть ся, нїздрі роздуло як ріжок. Зараз його, так як був у грязї і в пилу, перед князя.

— Що таке?

— Гайдамаки на Подолю. Просить лементар Подольский посилку, бо самі нїчого не вдіють.

— А богацько-ж їх?

— Сто-кільканайцять комінника.

Зараз йому другого коня і виправили назад.

(Далї буде.)

і владиції, а тим. що зажадаємо справедливости для Русинів, і она вже тепер мусить наступити. Ми добре затямили собі погані діла таких попів, як Левескул, Масякевич, Беян, Богатерець, Велигорский, Маковевич, Ісопескул, що лучили ся з гнобителями Русинів, а також записали золотими буквами щирих панотців: Тиміньского, Дмитра Козарищука, Кавтиша, Єремійчука, Бойчука, Маланчука, Семаку, Федоровича, Мелетия Галїпа, Теофіля Драчиньского, Оробка, Калинюка і иньших, що вратували честь духовиньства й допомогли народови перебути тяжкі удари і устоятись до часу нашого цілковитого відродженя. Ви, Богатирець, звязали ся з найгіршими ворогами Русинів, аби нас побити а самому дібрати ся до почестий до великої мошенки нашим коштом, а не православіє не дає вам супокою в затишку в Малих Станівцях. Ми вас побили, як має бути. Тепер лишіть ганцувати конята по Йозифовичах, Штронерах, Росах, Бравнах, та Беянах а возьміть ся до щирої просьвіти руского народу, бо туманити ся наш нарід не дасть, а за то щирих приятелїв пригорне і пошанує. *Свій.*

Із Шипинців.

В селї Шипинцях єсть дуже велика радість тепер через вибори послів соймових. Тїшимо ся, що вийшли послами тоті, що ми їх хотїли, що хотїв їх цїлий руский нарід. Навіть дуже велику утїху мають і малі хлопцї. Тої неділї на 24-го липня с. м. 1904 зібрали ся всї малі хлопцї до 150 коло Рускої Читалнї на толоці і кругом стали 2 ряди в колесо і один з межи них був старший і крикнули 3 рази нашим панам послам „Слава“, слава і честь най жиють! „Многая лїта.“ А відтак і засьпівали: „Ще не вмерла Україна“ і „Не пора“ і крикнули най наша „Січ“ розвиває ся далї а наші вороги, кацапи, хрунї коршемні і двірскі, най згинуть як роса на сонци. Як тото тепер гарно що вже малі хлопцї від десять літ, лїпше любять свою рідну землю, тай розумнїйші від тих старих запроданців, що мають і по сто літ! Тому як коршмар дасть за 3 сотикисивухи то й він продавби цїле село Шипинцї, але того нинї вже не втнуть; наше село Шипинцї досить вже мало біди через тих запроданців, досить вже пропадало. А тепер най ся ратує як може! Най для запроданців буде ганьба і встид а для „Січовиків“ на цїлї Українї слава і честь! *Громадянин.*

Із Лашківки.

В неділю 24. липня с. р. відбули ся у нас надзвичайні загальні збори каси пожичкової і щадничої. Збори отворив відпоручник Селяньскої Каси п. Андрій Паращак вступним словом, звільнив дотеперішну старшину і покликав на провідника зборів п. надучителя Віктора Івасюка. Ходило о се щоби старшину очистити від киринників, що своїм поведенем шкодили справі каси, межи котрими вів перед Ґеорґій Микитюк. Налуті Микитюком господарі поводили ся підчас зборів дуже не прилично, але їх мудрість не помогла їм нїчого, і всї числом 13 лишили ся з довгими носами.

До старшини вибрано самих чесних, безсторонних господарів, котрі анї не признають себе Москалями анї не тримають з дїдичами тай з тими панотцями, що йдуть дїдичами на услуги, лиш є правдиві Русини православної віри і сьміло тай завзято боронять своєї шкіри, а іменно, начальником каси вибрано Давида Фочука заступником Василя Сорофана, К. дальше Касіяна Сорофана, ІванаМарусяка О. і Олексу Северина. Касиєром зістав п. надуч. Віктор Івасюк. *Член каси.*

Всячина.

Отворене „Сїчи“ в Неполоківцях відбуде ся в недїлю дня 7. серпня 1904 на толоці під голим небом з отсим дневним порядком: 1. Отворене зборів. 2. Вибір Сїчових батька й матери. 3. Поясненя статутів. 4. Вибір нового виділу. 5. Установлене висоти вкладки. 6. Вільні внесеня, декламациї. Театральне представлене й вечерок з танцями в дому п. Ст. Пілгуя при участи глиницкої музики. Просимо всїх прихильників „Сїчової“ справи особливо нашу всю інтеліґенцию прибути на

сї збори як найчисленнїйше, щоб дати доказ нашої єдности і сили! А то тим більше; бо наші противники задумують того дня аж два противні вечерки устроїти, щоби нам лише в тім сьвятї перешкодити. „Гей, братя козаки добувайте славу! Черкнїть для охоти вина. Через плечі ленти, а в руки топори, А на переді хоругов кошова! Не гнути нам шиї, козацкої шиї, Під тяжким зелїзним ярмом, не нюхати диму нещасного краю. Що веть ся над нами кругом! Чи не та в нас відвага, що в батьків була? Не тая сурма у нас? Чи в нас нема щастя в земли нашій рідній? Нехай наша слава повік не поляже! Най козацка сурма й внас ся обізве. Томуж прибувайте, щоб число збільшити А ворога з глумом можна побідити. Не зважаючи на спеку чи там навіть й на слоту Як правдивому козакови в жизни пристоїть! Нехай ворог знає, повік памятає, Як знущать ся над козаком! За тимчасову старшину: — *Юрій Душилевич*, кошовий. *Николай Руснак*, осавул.

Дворічне справоздане про утримане бідного ученика ґімназияста Івана Маґаса із Кичери. Вже при вступнім іспитї до 1. кляси ґімн. покладав я певну надію на добрі успіхи в науцї сего талановитого бідного ученика: тай не ошибнув ся. Він скінчив першу клясу з вдоволяючим успіхом, котрим заохотив мене до дальшої помочи. Я не жалїв труду анї гроша. Велике задоволенє у серцю відчував я ратуючи мужицкий талан із під убогої стріхи. Але позаяк я сам не дуже богатий, щоб дати цїлковиту поміч такому убогому ученикови, то удав ся я з просьбою до заряду „православної бурси" котрий радо знизив на 6 К, місячне отриманє. Отже в бурсї в р. 1902/3 заплатив я 63 К, на книжки дав 11 К, на одїж 16 К, готївкою через рік 11 К, разом 101 К. На сю суму одержав я 3 К, від п. надучителя Теофіля Порембского. Ся поміч була для убогого ученика також заохотою до науки, де він на кінци шкільного року 1902/3 отримав досить гарне сьвідоцтво. В р. 1903/4 приймлено сего ученика в бурсу за ту саму знижену плату. Розхід був такий: в бурсї 63 К, на зошити 3 К, місячно по 1 К, 11 К, одяг в рахунку 15 К. разом за р. шк. 1903/4 92 К. До сего добродїйного дїла заохочені спомогли мене датками слїдуючі добродїї: Вп. Николай Дрогомирецкий ц. к. нотар 4 К, др. Іван Коцик дух. сотруд. 1 К, п. В. Черский 1 К, др. Дутчак 2 К, Петращук учетель вправ. 1 К, п. О. Могильницкий касиер 1 К, др. Лев Когут 1 К, разом 11 К, за котру то суму складаю мою сердечну подяку великодуш. Доброд. черезмірно щасливого убогого ученика-ґімназияста.

Кичера, в липни 1904.

Іля Ілюк.

Видане Товариство „РУСКА РАДА". За редакцию відповідає ІВАН ЗАХАРКО
З друкарнї „Рускої Ради" в Чернівцях під заряхвдом в..арка Ід